

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL VAN 28 NOVEMBER 2012

IN ZAKE VAN:

DE PROCUREUR DES KONINGS, in naam van zijn ambt en van

S. Najim, wonende te 1080 Sint-Jans-Molenbeek, (...), vertegenwoordigd door Mr. V. Hanne loco Mr. B. Georges, advocaat; (z;c.)

burgerlijke partij

TEGEN:

1. R. Rudi Alfred Louis, politie-inspecteur, geboren te Sint- Truiden op (...), wonende te 3401 Landen, (...), die verscheen, bijgestaan door Mr. F. Carine, advocaat;
2. W. Luc Léon Antoine, politie-inspecteur, geboren te Tienen op (...), wonende te 3350 Linter, (...), die verscheen, bijgestaan door Mr. D. Jean, advocaat;

Beklaagd van,
in het gerechtelijk arrondissement Brussel,

- om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben,
- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet gepleegd kon worden,
- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben;

op 01 september 2010;

als openbare officieren of ambtenaren, bestuurders, agenten of aangestelden van de Regering of van de politie, uitvoerders van rechterlijke bevelen of van vonnissen, hoofdbevelhebbers of ondergeschikte bevelhebbers van de openbare macht, te weten als politieambtenaren, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, zonder wettige reden tegen personen geweld te hebben gebruikt of doen

gebruiken, met name tegen Najim S., met de omstandigheid dat de gewelddaden een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad.

Gezien de stukken van de vervolging.

Gehoord de eisen en middelen van de burgerlijke partij.

Gehoord de uitleg en middelen van beklaagden.

Gehoord Mw. B., substituut-procureur des Konings, in haar samenvatting en conclusies.

Gehoord het antwoord van beklaagden.

Gezien de besluiten neergelegd voor de burgerlijke partij en de syntheseconclusie neergelegd voor beklaagde W. op 7 november 2012.

De feiten:

Op 6 september 2010 legt Najim S. klacht neer voor opzettelijke slagen of verwondingen tegen twee politie-inspecteurs van de politiezone Brussel-Hoofdstad-Eisen.

Klager zet uiteen dat hij op 1 september 2010 rond 09.00 uur was beginnen te werken in een winkel aan de (...) in Brussel, net naast de (...). Wanneer hij naar de kelder ging, kwamen twee mannen de winkel binnen. Eén van de twee volgt hem naar beneden in de kelder, de tweede volgt kort daarop. Deze tweede man droeg een geruit hemd, haalde in de kelder onmiddellijk zijn wapen te voorschijn en plaatste het tegen het voorhoofd van S.. Hij werd geboeid, en kreeg dan vuistslagen van de kleinste man, terwijl de grootste hem vasthield. Pas op dat moment zegden ze dat ze van de politie waren. Dan brachten ze hem naar boven, en werd hij verder geslagen en met geweld tegen de grond gewerkt. Pas een hele tijd nadien werd hij naar het commissariaat gebracht, en deden ze hem een verklaring ondertekenen die hij niet begreep. Hij werd volgens het eerste medisch attest niet zodanig gewond dat hij werkonbekwaam was. In een later attest is sprake van een ongeschiktheid van 9/9 tot 17/9/2010 (reden: "ziekte").

Gelukkig voor klager zijn er camerabeelden voorhanden die de inhoud van het PV van verhoor van 1 september 2010, waarin wordt voorgewend dat klager weerspanning is geweest, sterk nuanceren.

Op de beelden ziet men hoe klager S., die geboeid is, wordt geslagen en op de grond wordt gooid. Ook wordt zijn portefeuille in zijn gezicht geworpen.

Abdessamad C., die in dezelfde winkel werkt, stelt dat de twee mannen in burger zonder meer binnendrongen en naar de kelder gingen, zonder zich te identificeren. Hij heeft het gebeuren in de kelder gehoord, maar niet gezien. Wanneer Najim naar boven werd gebracht werd hij geslagen en met zijn gezicht tegen de grond geworpen. De

getuige werd door de twee politiemannen geïntimideerd, ze brachten in de winkel ook vernielingen aan.

De man met het geruite hemd blijkt Rudy R. te zijn. Hij stelt dat ze de winkel binnengingen omdat er zaken op het voetpad stonden. Beklaagde zegt dat S. er van door ging en zich verborg, waarna ze hem zochten in de kelder, waar hij onder een aantal dozen zat. Beklaagde beweert dat S. begon te worstelen, wat het aanleggen van de boeien bemoeilijkte. Wanneer men beklagde R. de beelden van de bewakingscamera's toont erkent hij dat hij heeft geslagen. Hij heeft geen uitleg, het was "een reactie op de adrenaline". Waarom hij de portefeuille in het gezicht van de arrestant gooide, weet hij niet... Beklaagde beweert dat vanaf het begin was gezegd dat ze van de politie waren, en de episode in de kelder is volgens hem volledig gelogen.

De grotere inspecteur die men op de beelden ziet is Luc W.. Zijn uitleg is bijna helemaal gelijklopend, maar hij denkt dat ze S. pas in de winkel hebben geboeid (uit de beelden blijkt dat dit onjuist is). Boven heeft S. hem een kopstoot willen geven, hijzelf heeft dan een slag gegeven "omdat ik mij toch moest verdedigen". Hij beweert dat hij niet heeft gezien dat zijn collega slagen heeft gegeven. Als men hem de beelden toont zegt hij dat hij er zich zelfs niet van bewust was dat S. slagen kreeg van R..

Uit een latere verklaring van S. blijkt dat de twee beklaagden nadien zijn teruggekeerd om zich te vergewissen van de aanwezigheid van de camera's, en om te vragen waar S. was, en of hij een probleem had...

De toelaatbaarheid van het bewijs door middel van de camerabeelden

Tweede beklagde betwist de regelmatigheid van het bewijs geleverd door de camerabeelden.

Het is correct dat niet wordt aangetoond dat de aanwezigheid van de camera's op de door de wet vereiste wijze kenbaar was gemaakt.

Nochtans is dat kenbaar maken niet op straffe van nietigheid voorgeschreven, en tast het verzuim op geen enkele manier de betrouwbaarheid van het bewijs aan. Evenmin wordt het recht op een eerlijk proces van de beklagden erdoor in het gedrang gebracht. Zo mag erop worden gewezen dat de vervolgende overheid de onregelmatigheid niet opzettelijk heeft begaan (en niet eens zelf heeft begaan), en dat de ernst van het misdrijf veruit de begane onregelmatigheid overstijgt.

De beelden zijn derhalve niet als bewijs uit te sluiten.

Beoordeling ten gronde

De beelden zeggen niets over wat er in de kelder is gebeurd. De versie van de twee politiemannen daarover is niet ongeloofwaardiger dan deze van klager, des te meer nu de beelden wel toelaten vast te stellen dat:

- S. wel degelijk geboeid was toen hij boven kwam,

- het gebeuren in de kelder meer dan twee en een halve minuut in beslag nam, wat er kan op wijzen dat klager zich niet zomaar liet boeien, maar heeft tegen gestribbeld,

Wat buiten de kelderruimte is gebeurd kan wel worden gezien, de beelden maken duidelijk dat vooral (om niet te zeggen haast uitsluitend) beklaagde R. bijzonder geagiteerd is, en zich aan nodeloos geweld te buiten gaat. Hij is duidelijk bijzonder opgewonden, geeft S. een oorveeg, lijkt tegen hem te roepen, houdt zijn vuist onder de neus van de geboeide man, dient hem nog een slag toe...

Beklaagde W. is aanzienlijk rustiger, beperkt er zich toe de arrestant bij de boeien vast te houden, en riposteert één keer wanneer hij het hoofd van deze laatste (effectief of bijna — dat is moeilijk uit te maken) tegen het gelaat krijgt. Hij komt evenwel geen moment tussenbeide om zijn collega te kalmeren.

Voor alle duidelijkheid: de slagen die door R. worden toegediend zijn geen vuistslagen, doch klappen met de open hand in het aangezicht.

Het is mogelijk dat S. werd gewond toen hij tegen de grond werd gewerkt. Voor een deel had hij dat aan zichzelf te wijten, hij blijkt inderdaad wat te hebben getrokken en geduwd, maar de beelden maken duidelijk dat het vooral R. was die er weinig efficiënt en veel te wild tegen aan ging. De man was duidelijk nog steeds geagiteerd, meer dan professioneel goed voor hem was.

De aan eerste beklaagde ten laste gelegde feiten zijn bewezen door de elementen van het dossier en door het onderzoek ter terechtzitting. De rechtbank verwijst naar de verklaringen van het slachtoffer, naar de opgenomen beelden, en naar de verklaringen van beklaagde R. zelf.

De kwalificatie gegeven door het openbaar ministerie is correct.

De burgerlijke partij meent dat beklaagden zouden hebben gehandeld vanuit racistische motieven, en vraagt in die zin te herkwalficeren. Die thesis wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ook tweede beklaagde is schuldig. Hij is veel minder actief betrokken geweest, maar heeft het slachtoffer de hele tijd vast gehouden, en is op geen enkel moment tussenbeide gekomen wanneer S. door zijn collega werd geslagen en vernederd. Dat hij er zich niet van bewust zou zijn geweest dat S. slagen kreeg, is een bijna lachwekkende leugen.

Alleen al door zijn aanwezigheid, door zijn verzuim tussenbeide te komen, maar á fortiori door het vasthouden van het slachtoffer, levert W. noodzakelijke hulp en is hij mededader.

De door beklaagden gevraagde opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou de doelstellingen van de openbare vordering niet verwezenlijken; de aard van de gepleegde feiten verzet zich tegen de toekenning van deze gunstmaatregel.

Beklaagden hebben een voorbeeldfunctie. Dat betekent niet dat zij geen fouten kunnen maken, dat zij — alle training en ervaring ten spijt — nooit een reactie of een gedrag kunnen vertonen dat ze nadien moeten betreuren.

In onderhavig geval hebben beklagden echter getracht om de zaak toe te dekken, zoals blijkt uit het PV van verhoor van 1 september 2010, waarin wordt voorgewend dat het klager was die weerspanning was, en waarin deze over de houding van de politiemensen zogenaamd geen enkele klacht formuleerde.

Door hun houding hebben beklagden het imago van de politie geschaad, en het vertrouwen dat het publiek in de politie moet kunnen stellen ernstig beschaamd. Het zou, niet alleen voor beklagden zelf, maar ook ten aanzien van de collega's en van het publiek, verkeerd zijn om elke gerechtelijke sanctie, waaraan een gewoon burger in dezelfde omstandigheden ook niet ontsnapt, hier achterwege te laten.

De hierna bepaalde bestraffing is aangepast aan de ernst van de feiten enerzijds, en aan de goede voorgaanden van beklagden anderzijds.

De omstandigheden eigen aan de zaak, en meer bepaald de vlekkeloze strafrechtelijke antecedenten van beklagden, laten toe een uitstel van tenuitvoerlegging, zoals hierna bepaald, te verlenen; aan alle door art. 8 § 1 van de wet van 29 juni 1964 gestelde voorwaarden is voldaan.

Op burgerlijk gebied:

De burgerlijke vordering van Najim S. is ontvankelijk, en gegrond in de hierna bepaalde mate.

De burgerlijke partij houdt voor dat hij de gebeurtenissen psychisch zeer moeilijk kan verwerken.

Wanneer men de uiteenzetting van de burgerlijke partij leest, lijkt hij bijna een oorlogsslachtoffer. Het is duidelijk dat hij zijn schade opblaast: de heer S. heeft een aantal klappen gekregen en is gedurende enkele minuten op een vrij vernederende manier behandeld. Daarmee houdt het echter op.

Als de heer S. daarvan nog altijd psychisch overhoop is, en zelfs psychotherapie zou nodig hebben, dan is er allicht iets heel anders aan de hand. Minstens moet dan worden gevreesd dat de man gewoon niet geschikt is voor het moderne leven in een grootstad.

Voorts is het opvallend dat er heel wat tijd verstrijkt tussen de feiten en de eerste consultatie voor de beweerde psychische letsels. Pas vijf maanden na het incident biedt klager zich aan op het C., wat het vaststellen van het oorzakelijk verband tussen de letsels en de feiten van 1 september 2010 problematisch maakt. Hoe dan ook kunnen de therapeuten voor het vaststellen van de oorzaak van de problemen, uitsluitend uitgaan van de eigen verklaringen van klager...

De rechtbank ziet in elk geval geen reden om een medisch expert aan te stellen.

De schade is de volgende:

Tijdelijke ongeschiktheid:

1. De verdediging werpt op dat eiser recht heeft op een gewaarborgd maandloon, de burgerlijke partij verwaardigd zich niet eens om daarop te antwoorden. De vordering voor inkomstenverlies is in de gegeven omstandigheden af te wijzen.
2. Meerinspanningen: de burgerlijke partij werkte inderdaad. Dat de arbeidsovereenkomst werd ondertekend ná de feiten is irrelevant. De vordering is gegrond: 300 euro.
3. Economische waarde in het huishouden: terecht laat de verdediging gelden dat er geen enkele reden is om af te wijken van het gebruikelijke aandeel van 35% van de mannelijke echtgenoot. De vergoeding bedraagt $25 \text{ €} \times 15 \times 35\% = 131,25$ euro.
4. Morele schade: het gevorderde bedrag ($25 \times 15 = 375$ euro) kan worden toegekend.

Administratiekosten:

Een som van 125 euro is toe te kennen.

Verplaatsingskosten:

Ex aequo et bono is 50 euro toe te kennen.

Medische kosten:

Voor deze schadepost is een voorbehoud te verlenen. De burgerlijke partij laat na het aandeel van de ziekteverzekering te verrekenen, heeft het over 46 consultaties bij een psycholoog zonder dat cijfer op om het even welke manier te rechtvaardigen, vraagt vergoeding voor een banaal geneesmiddel zoals Dafalgan...

Permanente morele schade:

Zoals gezegd kan de rechtbank de burgerlijke partij niet volgen in het verhaal over het extreme psychische trauma, gelet op de disproportie tussen de bewezen feiten enerzijds, en de beweerdde gevolgen anderzijds.

Dat betekent niet dat er, buiten de klassieke morele schade tijdens de arbeidsongeschiktheid, geen bijkomende schade meer is. Het slachtoffer van een onopzettelijk misdrijf kan aanspraak maken op die klassieke schadepost, maar wie slachtoffer is van opzettelijk geweld, ervaart een andere en bijkomende morele schade, die belangrijker is en die langer doorwerkt.

Hoewel de burgerlijke partij haar schade dramatiseert op een manier die de geloofwaardigheid van de aanspraken niet ten goede komt, moet worden erkend dat de hoedanigheid van de beklagden van aard is om die bijkomende schade nog te vergroten. Het is niet bepaald geruststellend te weten dat de dienaars van de wet tot zulke ontsparingen in staat zijn.

Om die redenen wordt de verdere morele schade ex aequo et bono op 1.000 euro vastgesteld.

Recapitulatie:

In totaal komt toe aan de burgerlijke partij:

TAO inkomstenverlies	€
TAO meerinspanningen	300,00 €
TAO econ.waarde huishouden	131,25 €
TAD morele schade	375,00 €
administratiekosten	125,00 €
verplaatsingskosten	50,00 €
medische kosten	voorbehoud
morele schade	1,000,00 €

	1.981,25 €

Intresten:

De burgerlijke partij blijkt geen vergoedende intresten te vorderen.

Rechtsplegingsvergoeding:

De rechtsplegingsvergoeding wordt bepaald op het toegekende bedrag en niet op het gevorderde bedrag, nu laatstgenoemd bedrag volgt uit een klaarblijkelijke overwaardering die de normaal bedachtzame justitiabele niet zou hebben begaan (Cass., 17 november 2010, P°.10.0863.F/3).

Nu de feiten voor 1 januari 2012 te situeren zijn, dient de geldboete te worden verhoogd met de opdecimen zoals hierna bepaald.

OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen:

- 66, 154, 162, 162bis, 185, 189, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering,
- 25, 38, 40, 44, 45, 50, 66, 257, 266, 392, 399 van het strafwetboek,
- 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd bij wet van 26 juni 2000, bij wet van 7 februari 2003 en bij wet van 28 december 2011,
- 11, 12, 13, 16, 21, 31 tot 37,41 van de wet van 15 juni 1935,
- 2, 4 van de wet van 26 juni 2000,
- 8 § 1 van de wet van 29 juni 1964- K.B. van 6 oktober 1994,
- 3 en 4 van de wet van 17 april 1878,
- 1382 van het burgerlijk wetboek,
- 1022 Ger.W., en het K.B. van 26 oktober 2007,

RECHTDOENDE NA TEGENSPRAAK,

Veroordeelt beklagde R. Rudi uit hoofde van de tenlastelegging tot:

- een gevangenisstraf van VIER MAANDEN,

- een geldboete van HONDERD EURO,
de geldboete van 100 euro bij toepassing van de wettelijke opdecimen te verhogen tot: $100 \times 5,5 =$ VIJFHONDERD VIJFTIG EURO, en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een vervangende gevangenisstraf van EEN MAAND;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van de bijdrage van 25 EURO, gebracht bij toepassing van de wettelijke opdecimen op 150 EURO, overeenkomstig art. 29 van de wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door de wet van 28 december 2011;

Veroordeelt beklaagde bovendien tot betaling van een vergoeding van 25 EURO, ingevolge indexatie gebracht op 32,27 EURO, overeenkomstig artikel 91 lid 2 en 148 van het K.B. van 28 december 1950, het K.B. van 29 juli 1992, zoals gewijzigd bij KB. van 23 december 1993, art. 1 en 2 en bij KB. van 11 december 2001;

Zegt dat de tenuitvoerlegging van huidig vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van DRIE JAAR, doch uitsluitend voor wat betreft de hoofdgevangenisstraf, onder de voorwaarden van de wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;

Veroordeelt beklaagde W. Luc uit hoofde van de tenlastelegging tot:

- een gevangenisstraf van VIER MAANDEN,
- een geldboete van HONDERD EURO,

de geldboete van 100 euro bij toepassing van de wettelijke opdecimen te verhogen tot: $100 \times 5,5 =$ VIJFHONDERD VIJFTIG EURO, en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een vervangende gevangenisstraf van EEN MAAND;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van de bijdrage van 25 EURO, gebracht bij toepassing van de wettelijke opdecimen op 150 EURO, overeenkomstig art. 29 van de wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door de wet van 28 december 2011;

Veroordeelt beklaagde bovendien tot betaling van een vergoeding van 25 EURO, ingevolge indexatie gebracht op 32,27 EURO, overeenkomstig artikel 91 lid 2 en 148 van het K.B. van 28 december 1950, het K.B. van 29 juli 1992, zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 en bij KB. van 11 december 2001;

Zegt dat de tenuitvoerlegging van huidig vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van DRIE JAAR, doch uitsluitend voor wat betreft de hoofdgevangenisstraf, onder de voorwaarden van de wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;

Veroordeelt beklaagden solidair tot de kosten van de openbare actie, in totaal bedragende 94,33 EURO;

Op burgerlijk gebied:

Verklaart de burgerlijke vordering ontvankelijk;

Veroordeelt beklaagden R. en W. in solidum tot betaling aan de burgerlijke partij S. van de som van 1.981,25 EURO, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten tegen de wettelijke rentevoet vanaf heden;

Veroordeelt beklaagden in solidum tot de gebeurlijke kosten en tot de rechtsplegingsvergoeding, bedragende 440 euro;

Verleent voorbehoud aan de burgerlijke partij voor de medische kosten;

Wijst de burgerlijke partij van het anders of meer gevorderde af;

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan, bij toepassing van artikel 4 § 2 van de wet van 17 april 1878 (V.T.Sv.);

Vonnis uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting waar zetelden:

Mr, M. ondervoorzitter

Mw. V. M. 1ste substituut-procureur des Konings

Mw. M. griffier